לה א מיי' פט"ו מהל' מעשה קרבנות הלכה טו: לו ב מיי' פ"ל מה' שלמים יד:

ושביעית ביום טוב כהן ונזיר אבית הטומאה ואי אמרינן הואיל אתרישה לא ליחייב הואיל וחזי לכיסוי דם ציפור א"ר פפא בר שמואל באבנים מקורזלות, ראויות לכותשן, וכתישה ביום טוב מי שרי? ראויות לכותשן בלארבר יד? בצונמא, צונמא בר זריעה? צונמא מלמעלה ועפר תירוח מלמטה, ותיפוק ליה משום עפר תירוח? אלא אמר מר בר רב אשי בטינא, וטינא בר זריעה הוא? במתונתא, אליבא אביי המבשל נזיד הנשה בחלב בי"ט ואוכלו לוקה חמש לוקה משום מבשל נזיד ביום טוב ולוקה משום אוכל נזיד ולוקה משום מבשל בשר בחלב ולוקה משום אוכל בשר בחלב ולוקה משום הבערה ואי אמרינן הואיל, אהבערה לא ליחייב הואיל דחזי ליה לצרכו? אמר ליה אפיק הבערה ועייל נזיד הנשה של נבילה והתני רבי חייא לוקין שתים על אכילתו ושלש על בישולו ואי איתא שלש על אבילתו, מיבעי ליה? אלא אפיק הבערה ועייל עצי מוקצה, ומוקצה דאורייתא הוא א"ל אין דכתיב והיה ביום הששי והכינו את אשר יביאו ואזהרתה מהכא מלא תעשה כל מלאכה א"ל: והא את הוא דאמרת בעאי מיניה מרב חסדא ואמרי לה בעאי מיניה מרב הונא הביא שה מאפר ושחטו תמיד ביו"ט מהו ואת אמרת לן (אמר לי) עלה שה ולא הבכור אחת ולא מעשר מן הצאן ולא הפלגם מן

ושביעית. דטובר משום שדך לא חזרע ומורע=תולדה דזורע כגון מורע לכסות את הזריעה: וכלאים בכרם. דבהדי דקא חרש מחפה בכלאים והמחפה בכלאים לוקה כדי חמשה וי"ט הרי ששה ושבת לא חנא משום דלאו שביתן לאחרים מיתה ב"ד הוא דאין לוקין עליו: וכסן ונזיר אביב המומאה. שזה בית הקברות והוא כהן ונזיר ויש כאן לאו דכהן לנפש לא יטמא ולאו דנזיר על נפש מת לא יבוא: אפריסה. משום לאו די"ט לא ליקי: דם ציפור. הואיל ואי מזדמני ליה לפריס וחיות מוכח: באבנים. דלא חזו לכיסוי: ראויות לכותשן. קטנית היא: כלאחר יד. ע"י שיטי דשבות בעלמא הוא. וביון דמדאורייתא שרי פקע ליה מלקות: טינא. טיט לח ובלול: מבוגמא. אדן לחה דאויה לזריעה ואינה נעשית עפר, אם בא לכותשה היא מדבקת ונבלת: לוקה משום מבשל נזיד בי"ט. כישול שאינו ראוי ולוקה משום מבשל בשר בחלב אפילו הוא חול וקסבר יש בנידים בטעם טעם ובשר הם: משום הבערה. שלא לצורך דהבערה = מלאכה לעצמה וכישול = מלאכה לעצמו: נזיד שנשה של נבלה. דלוקה על אכילתו משום נבילה: שתים על אכילתו. חולבל נזיד ומאכל בשר בחלב: שלש על בישולו. משום הבערה די"ט ומשום בישול די"ט ומשום מבשל בשר בחלב אפילו בחול: ועייל עצי מוקצה. דהשתא ליכא למימר הואיל דמדאורייתא אסור להשתמש בשם מוקצה בי"ט: מוקצה דאורייתא. בתמיה: וסכינו. במזומן שמזמן כל צרכו היום ויאמר דבר זה לצורך היום דמשום מורח מלאכה שבת לא צריך דהכתיב אם אשר תאפו אפו ואת אשר תבשלו בשלו וכיון דלאו מזומן הוא והכתוב קראו הכנה הויא לה מלאכה ועובר עליה משום לא תעשה כל מלאכה: כבשי. שאלאי: מפאר. לחו ומוקלה הוא שאינו נכנס לייבוש ימים רבים: פמיד. עולה של ציבור: פסו. ליקרב: שם ולא שם סכבור. מתניתא היא ודכשה קרא דיסקלקל (מה) נבי קרבנות "ושה אחת מן הצאן מן המחטים ממשקה ישראל": שה ולא שם סכבור. דשה משמע שיהא ראוי להיות בין זכר בין נקבה דסולן בכלל שה ובכור אינו אלא זכר: ולא מעשר. דמעשר בהמה אינו ראוי להקדישו לקרבן אחר והכי משמע אחד שיהא לבד ולא זה שאינו בא אלא מכלל מעשר: "מן הצאן" ולא כל הצאן מיעוטא הוא להוציא פלגם יצא מכלל כבש ולכלל אינו לא בא והייתי כל חודש שלשה עשר דכבש בן שנה הוא ואינו משנכנס לשנה שניה חודש שלם והכי מפרש לה בגמ' פרה (פ"ח משנה ג): מן

ואם אשר תבשלו בשלו וכיון דלאו מזומן הוא והכתוב קראו הכנה הויא לה מלאכה ועובר עליה משום לא תעשה כל מלאכה: כבשי. שאלאי: מפאר. לחו ומוקלה הוא שאינו נכנס לייבוש ימים רבים: פמיד. עולה של ציבור: פסו. ליקרב: שם ולא שם סכבור. מתניתא היא ודכשה קרא דיסקלקל (מה) נבי קרבנות "ושה אחת מן הצאן מן המחטים ממשקה ישראל": שה ולא שם סכבור. דשה משמע שיהא ראוי להיות בין זכר בין נקבה דסולן בכלל שה ובכור אינו אלא זכר: ולא מעשר. דמעשר בהמה אינו ראוי להקדישו לקרבן אחר והכי משמע אחד שיהא לבד ולא זה שאינו בא אלא מכלל מעשר: "מן הצאן" ולא כל הצאן מיעוטא הוא להוציא פלגם יצא מכלל כבש ולכלל אינו לא בא והייתי כל חודש שלשה עשר דכבש בן שנה הוא ואינו משנכנס לשנה שניה חודש שלם והכי מפרש לה בגמ' פרה (פ"ח משנה ג): מן

אפילו ע"י ד"א אין מעשרין מזה על זה תירוש ודגן ודגן שהן כלאים ע"י דבר אחר וכו' ע"י ד"א דקאמר לא קאי אדגן ודגן דבגלאו דבר אחר מיתייב בחטים ושעורים לאוד וטעמא דר' יהושע דכלאים בכרם לא מיתייב אלא בשלשה מינין וכללא דרעים מיתייב בב' מינין מפרי"י דזריעה כלאים משמע בב' מיני זרעים וחרגן לאו מין זריעה הוא אבל אין לפרש משום דמשמע לא תזרע בהדי כרמך כלאים אבל שדך בלא שום זרע קרוי שדה דהא לא שייך לפרש כן גבי בהמתך ולפירוש ר"י קשה אמאי נקט שור וחמור בשור לאחוד' ה"מ לאשכוחי כלאים בשור פסולי המוקדשים כדאמר בפ' בתרא דמכות (דף כב.) דאמר רבי יצחק המנהיג בשור פסולי המוקדשים לוקה משום דעשאו הכתוב ב' גופים דאיתקש לנבי ואיל ולפ"ה ניחא דליכא בפסולי המוקדשי' לאו דמעילה ולפר"י י"ל דמשום דעיקר כלאים בשור ובחמור כתיב נקט שור וחמור: ושביעית. למ"ד בפ"ק דמועד קטן (דף ג.) תורם בשביעית אינו לוקה מוקי לה הכא בתורם ומחפה דמחפה מייב משום זורע: אחרישה. לא ליחייב הואיל וחזי לכיסוי דם ציפור. אם היה דם ציפור במקום חרישה ובכה"ג שאם היה מנקב עפר אחר יענב הדם לו ימשמש ע"י מים ולא יקיים מצות כיסוי וגם מיירי שאין יכול לקפלו ולימלו דאם לא כן לא שייך כאן דלדחי עשה לא תעשה כדאמר ר"ל [בשבת] (דף קלב:) כל מקום שאתה מולא עשה ולא תעשה אם אתה יכול לקיים שניהם מוטב אם לאו ידחה עשה לא תעשה: באבנים מקורזלות. פי' רכות שהן ראויות לזריעה מיהו לא חזי לכיסוי עד שיכתוש וגבי בית הכסא נמי לפי שהן רכות ראויות יותר לקיטות מכשהן קשים ולא כפ"ה דפי' התם בפ' כירה (שבת מג:) מקורזלות חדות דהכא לא מ"ש ורש"י מחקו כאן מן הספרים: כתישה. בי"ט מי שרי. הקשה ריב"א מאי פריך הא ודאי שרי כמו חרישה דשרי משום הואיל הכא נמי כתישה ועוד תימה היכי פריך הכא דליתי עשה דכיסוי וידחה לאו די"ט הא אין י"ט נדחה מפני עשה דהא תנן בכלילד טולין (לקמן פב:) אין שריפת קדשים דוחה י"ט ובפ' במה מדליקין (שבת כד:) יליף מקראי אי משום כדמסיק רב אחי התם די"ט עשה ולא תעשה הוא ואין עשה דוחה לא תעשה ועשה ומפרש רש"ס הואיל וחזי לכיסוי דם ציפור לא משום דחיה קאמר אלא משום דאז לא צריך לחרישה אלא לעפרה ופטור *דהתופר גומא ואינו צריך אלא לעפרה פטור משום דהוי מלאכה שאין צריכה לגופה והשתא פריך כתישה ב"ש מי שרי דכתישה הוי כמחינה וצריכה לגופה הוא שמתכוון לעשות עפר לכסות ולא משתרי לצורך כיסוי דאין עשה דוחה לא תעשה ועשה וקשה לר"י הא דתופר גומא פטור היינו דוקא בבית דמקלקל הוא כדמוכח בפ"ק דחגיגה (דף י.) והכא בשדה דלצריעה קיימא שמשביח את השדה בחרישה ואפילו לי' הוה התם דם ציפור הוה חייב לי' חרישה בארעא דיליה ואי אמרת הואיל ואי הוי מלאכה שאין צריכה לגופה פטור השתא נמי פטור א"כ בימלא כל מלאכת שבת ור"ת מפרש דבחרישה דכלאים קאי דליכא אלא לאו גרידא אבל איום טוב לא קאי וכגון שאם היה הולך לנקב עפר אחר היה הדם נבלע בקרקע ומסיק כתישה בי"ט מי שרי מפי כיון דמשום י"ט אסור דמשום דאיתי חרישה בי"ט מי שרי אלא דמשני ליה בע"א משום יגדיל תורה ויאדיר*: ולוקח משום הבערה. בפ"ח דבילה (דף יב:) אמר הא מני ס"ש היא דאית להו מתוך אבל לבית הלל שרי אע"ג דצריך שיהא לוקח היום הא נמי תשיב לוקח היום אע"פ שאין לאוי לאוכלו אלא באיסור: אהבערה לא ליחייב. אמר ר"ל דאיתי נמי משום נבילה: שמאי אמר: הואיל וחזי לצורכו. בלא הא פירכא נמי קאמר במכות אפיק הבערה משום דקשיא ליה הא דקאמר רבה חילוק מלאכות לשבת ואין חילוק מלאכות בי"ט: ועייל עצי מוקצה. תימה לר"י מ"מ ליתני נזיד הנשה של נבילה ולילקי נמי משום נבילה: שה ולא הבכור. פירש בקונט' דשה משמע בין זכר ובין נקיבה ותימה דהא בטולה חייבי דאין בהא נקבה וא"ת אמאי לא קרא שאין תמיד מבכור ומעשר חיפוש ליה שאין מתנותיהן שוות וי"ל דהא אמר* כל הניתני' במתנה אחת כיפר ועי"ל היאך יעשה תמיד מבכור הא קעבר משום כל שממנו לאשים הרי הוא בכל תקטירו (ויקרא ה: ק:) וי"ל כיון דמסיק ליה לשם טולה דינו כדין טולה ומהאי טעמא נמי ניחא לענין מהנה ור"י פירש דהאי קרא מיסתבי בפסח דכתיב ביה שה תמים (ה) וקאמר שלא יביאנו לא דבכור ולא דמעשר וא"ש השתא דמהנותיהן שוות ולא תיקשי כל שממנו לאשים: שה ולא בכור. וא"ת בפרק קמא דחגיגה (דף ה.) דנפקא לן מבמסת ידך דכל דבר שבא חובה אין בא אלא מן החולין וי"ל דהכא אסמכתא בעלמא היא ומן המחתים שערלה בטילה במחתים נמי אסמכתא היא אך קשה דממשקה ישראל דרשה גמורה היא דמהאי קרא יליף בפ"ק דמנחות (דף ה:) דמריפה אחורה לגבוה: רבי

ושבעים. דטובר משום שדך לא חזרע ומורע=תולדה דזורע כגון מורע לכסות את הזריעה: וכלאים בכרם. דבהדי דקא חרש מחפה בכלאים והמחפה בכלאים לוקה כדי חמשה וי"ט הרי ששה ושבת לא חנא משום דלאו שביתן לאחרים מיתה ב"ד הוא דאין לוקין עליו: וכסן ונזיר אביב המומאה. שזה בית הקברות והוא כהן ונזיר ויש כאן לאו דכהן לנפש לא יטמא ולאו דנזיר על נפש מת לא יבוא: אפריסה. משום לאו די"ט לא ליקי: דם ציפור. הואיל ואי מזדמני ליה לפריס וחיות מוכח: באבנים. דלא חזו לכיסוי: ראויות לכותשן. קטנית היא: כלאחר יד. ע"י שיטי דשבות בעלמא הוא. וביון דמדאורייתא שרי פקע ליה מלקות: טינא. טיט לח ובלול: מבוגמא. אדן לחה דאויה לזריעה ואינה נעשית עפר, אם בא לכותשה היא מדבקת ונבלת: לוקה משום מבשל נזיד בי"ט. כישול שאינו ראוי ולוקה משום מבשל בשר בחלב אפילו הוא חול וקסבר יש בנידים בטעם טעם ובשר הם: משום הבערה. שלא לצורך דהבערה = מלאכה לעצמה וכישול = מלאכה לעצמו: נזיד שנשה של נבלה. דלוקה על אכילתו משום נבילה: שתים על אכילתו. חולבל נזיד ומאכל בשר בחלב: שלש על בישולו. משום הבערה די"ט ומשום בישול די"ט ומשום מבשל בשר בחלב אפילו בחול: ועייל עצי מוקצה. דהשתא ליכא למימר הואיל דמדאורייתא אסור להשתמש בשם מוקצה בי"ט: מוקצה דאורייתא. בתמיה: וסכינו. במזומן שמזמן כל צרכו היום ויאמר דבר זה לצורך היום דמשום מורח מלאכה שבת לא צריך דהכתיב אם אשר תאפו אפו ואת אשר תבשלו בשלו וכיון דלאו מזומן הוא והכתוב קראו הכנה הויא לה מלאכה ועובר עליה משום לא תעשה כל מלאכה: כבשי. שאלאי: מפאר. לחו ומוקלה הוא שאינו נכנס לייבוש ימים רבים: פמיד. עולה של ציבור: פסו. ליקרב: שם ולא שם סכבור. מתניתא היא ודכשה קרא דיסקלקל (מה) נבי קרבנות "ושה אחת מן הצאן מן המחטים ממשקה ישראל": שה ולא שם סכבור. דשה משמע שיהא ראוי להיות בין זכר בין נקבה דסולן בכלל שה ובכור אינו אלא זכר: ולא מעשר. דמעשר בהמה אינו ראוי להקדישו לקרבן אחר והכי משמע אחד שיהא לבד ולא זה שאינו בא אלא מכלל מעשר: "מן הצאן" ולא כל הצאן מיעוטא הוא להוציא פלגם יצא מכלל כבש ולכלל אינו לא בא והייתי כל חודש שלשה עשר דכבש בן שנה הוא ואינו משנכנס לשנה שניה חודש שלם והכי מפרש לה בגמ' פרה (פ"ח משנה ג): מן

אפילו ע"י ד"א אין מעשרין מזה על זה תירוש ודגן ודגן שהן כלאים ע"י דבר אחר וכו' ע"י ד"א דקאמר לא קאי אדגן ודגן דבגלאו דבר אחר מיתייב בחטים ושעורים לאוד וטעמא דר' יהושע דכלאים בכרם לא מיתייב אלא בשלשה מינין וכללא דרעים מיתייב בב' מינין מפרי"י דזריעה כלאים משמע בב' מיני זרעים וחרגן לאו מין זריעה הוא אבל אין לפרש משום דמשמע לא תזרע בהדי כרמך כלאים אבל שדך בלא שום זרע קרוי שדה דהא לא שייך לפרש כן גבי בהמתך ולפירוש ר"י קשה אמאי נקט שור וחמור בשור לאחוד' ה"מ לאשכוחי כלאים בשור פסולי המוקדשים כדאמר בפ' בתרא דמכות (דף כב.) דאמר רבי יצחק המנהיג בשור פסולי המוקדשים לוקה משום דעשאו הכתוב ב' גופים דאיתקש לנבי ואיל ולפ"ה ניחא דליכא בפסולי המוקדשי' לאו דמעילה ולפר"י י"ל דמשום דעיקר כלאים בשור ובחמור כתיב נקט שור וחמור: ושביעית. למ"ד בפ"ק דמועד קטן (דף ג.) תורם בשביעית אינו לוקה מוקי לה הכא בתורם ומחפה דמחפה מייב משום זורע: אחרישה. לא ליחייב הואיל וחזי לכיסוי דם ציפור. אם היה דם ציפור במקום חרישה ובכה"ג שאם היה מנקב עפר אחר יענב הדם לו ימשמש ע"י מים ולא יקיים מצות כיסוי וגם מיירי שאין יכול לקפלו ולימלו דאם לא כן לא שייך כאן דלדחי עשה לא תעשה כדאמר ר"ל [בשבת] (דף קלב:) כל מקום שאתה מולא עשה ולא תעשה אם אתה יכול לקיים שניהם מוטב אם לאו ידחה עשה לא תעשה: באבנים מקורזלות. פי' רכות שהן ראויות לזריעה מיהו לא חזי לכיסוי עד שיכתוש וגבי בית הכסא נמי לפי שהן רכות ראויות יותר לקיטות מכשהן קשים ולא כפ"ה דפי' התם בפ' כירה (שבת מג:) מקורזלות חדות דהכא לא מ"ש ורש"י מחקו כאן מן הספרים: כתישה. בי"ט מי שרי. הקשה ריב"א מאי פריך הא ודאי שרי כמו חרישה דשרי משום הואיל הכא נמי כתישה ועוד תימה היכי פריך הכא דליתי עשה דכיסוי וידחה לאו די"ט הא אין י"ט נדחה מפני עשה דהא תנן בכלילד טולין (לקמן פב:) אין שריפת קדשים דוחה י"ט ובפ' במה מדליקין (שבת כד:) יליף מקראי אי משום כדמסיק רב אחי התם די"ט עשה ולא תעשה הוא ואין עשה דוחה לא תעשה ועשה ומפרש רש"ס הואיל וחזי לכיסוי דם ציפור לא משום דחיה קאמר אלא משום דאז לא צריך לחרישה אלא לעפרה ופטור *דהתופר גומא ואינו צריך אלא לעפרה פטור משום דהוי מלאכה שאין צריכה לגופה והשתא פריך כתישה ב"ש מי שרי דכתישה הוי כמחינה וצריכה לגופה הוא שמתכוון לעשות עפר לכסות ולא משתרי לצורך כיסוי דאין עשה דוחה לא תעשה ועשה וקשה לר"י הא דתופר גומא פטור היינו דוקא בבית דמקלקל הוא כדמוכח בפ"ק דחגיגה (דף י.) והכא בשדה דלצריעה קיימא שמשביח את השדה בחרישה ואפילו לי' הוה התם דם ציפור הוה חייב לי' חרישה בארעא דיליה ואי אמרת הואיל ואי הוי מלאכה שאין צריכה לגופה פטור השתא נמי פטור א"כ בימלא כל מלאכת שבת ור"ת מפרש דבחרישה דכלאים קאי דליכא אלא לאו גרידא אבל איום טוב לא קאי וכגון שאם היה הולך לנקב עפר אחר היה הדם נבלע בקרקע ומסיק כתישה בי"ט מי שרי מפי כיון דמשום י"ט אסור דמשום דאיתי חרישה בי"ט מי שרי אלא דמשני ליה בע"א משום יגדיל תורה ויאדיר*: ולוקח משום הבערה. בפ"ח דבילה (דף יב:) אמר הא מני ס"ש היא דאית להו מתוך אבל לבית הלל שרי אע"ג דצריך שיהא לוקח היום הא נמי תשיב לוקח היום אע"פ שאין לאוי לאוכלו אלא באיסור: אהבערה לא ליחייב. אמר ר"ל דאיתי נמי משום נבילה: שמאי אמר: הואיל וחזי לצורכו. בלא הא פירכא נמי קאמר במכות אפיק הבערה משום דקשיא ליה הא דקאמר רבה חילוק מלאכות לשבת ואין חילוק מלאכות בי"ט: ועייל עצי מוקצה. תימה לר"י מ"מ ליתני נזיד הנשה של נבילה ולילקי נמי משום נבילה: שה ולא הבכור. פירש בקונט' דשה משמע בין זכר ובין נקיבה ותימה דהא בטולה חייבי דאין בהא נקבה וא"ת אמאי לא קרא שאין תמיד מבכור ומעשר חיפוש ליה שאין מתנותיהן שוות וי"ל דהא אמר* כל הניתני' במתנה אחת כיפר ועי"ל היאך יעשה תמיד מבכור הא קעבר משום כל שממנו לאשים הרי הוא בכל תקטירו (ויקרא ה: ק:) וי"ל כיון דמסיק ליה לשם טולה דינו כדין טולה ומהאי טעמא נמי ניחא לענין מהנה ור"י פירש דהאי קרא מיסתבי בפסח דכתיב ביה שה תמים (ה) וקאמר שלא יביאנו לא דבכור ולא דמעשר וא"ש השתא דמהנותיהן שוות ולא תיקשי כל שממנו לאשים: שה ולא בכור. וא"ת בפרק קמא דחגיגה (דף ה.) דנפקא לן מבמסת ידך דכל דבר שבא חובה אין בא אלא מן החולין וי"ל דהכא אסמכתא בעלמא היא ומן המחתים שערלה בטילה במחתים נמי אסמכתא היא אך קשה דממשקה ישראל דרשה גמורה היא דמהאי קרא יליף בפ"ק דמנחות (דף ה:) דמריפה אחורה לגבוה: רבי

וכלל: שם ועייל עצי מוקצה. עי' מג"א סי' שכ"ס סק"ס:

לה א מיי' פט"ו מהל' מעשה קרבנות הלכה טו: לו ב מיי' פ"ל מה' שלמים יד:

מרבנה "אוכל" - סימן לנזיר האיסר דיאר

מרבנה (דף מח.) הבערות מלאכות במקום "לצורך מצות הבערה" (דהיינו מצוה לא אמרינן דאול) כדי לתוליך הקטיא מעל גבה

תתא נוסא מוקצה דאורייתא

[ופ"ע תוס' סוכה לו: ד"ה מקורזלת]

[שבת עג:]

רבינו חננאל

הכלאים בכרם אחת הוא בשביעית וי"ש שתים. כהן תוביר אבות הטומאה שתים הרי ח' לאוין ואי ס"ד אמרי' הואיל אחרישה ביום טוב לא ליחייב הואיל וראוי לכסות באותה הדשיריה דם ציפור דהיי' אותו מקום שחרש בו אבנים מקורזלות הם דלאו בני כמי נינהו. אמרי' הוא דאור לכרתשן בלאחר יד כו' ואיקמה רב אשי במתונא פי' קרקע שיש בו הלוחיות ואינו ראוי לכסות בו ויש בו שאוב' פיס יבש: ומורתיב אביי המבשל נזיד הנשה בחלב בי"ט ואכלו לוקה חמש כו' ואי אמרינן הואיל אהבערה לא ליחייב הואיל וחזי ליה לצרכיה לבשל ולאכול ושני' אפיק הבערה ועייל נזיד של נבלה. אינו התנן ר' חייא אומר לוקה שתים ושלשה על בישולו ואלו הן לוקה משום מבעיר אש שלא לצורך אכילה ולוקה משום מבשל נזיד ביום טוב שאינו בר אכילה וכן משום בשר בחלב הרי שלשה בבישול ושתים באכילה משום אוכל נזיד הנשה ומשום אוכל בשר בחלב ואם תצא הבערה ותכנס נזיד הנשה של נבלה ומשום אכילת נבלה יבואו שלשה על האכילה ושתים על הבישול והדר ומשני אפיק הבערה ועייל עצי מוקצה ואקשי' וכי מוקצה מראורייתא הוא שלוקין עליו כו' והא את הוא דאמרת בעי מרב הונא ואמרי לה מרב חסדא הביא שה מן האפר פי' מן המדבר מקום המרעה ושחט תמיד ביום טוב מהו מי יש מוקצה לגבוה או לא ואמרת פשטה לן מהאי קרא ושה אחת מן הצאן [מן המחתים] ממשקה ישראל שה ולא בכור אחת ולא מעשר מן הצאן ולא מן הפלגם כלומר הפלגם פטול שאינו לא כבש ולא איל ופשוט בסוס' פרה

[מיין מ"ש תוס' חולין קמא.ד"ה לא לריכה וכו' כשם ריב"ל]

[זבחים לו:]

גליון השס"ם

גמ' תחריסה לא ליחייב. עיי' מזרי' אלגן הגיגי' בחכמי מלוחים דף יח ד"ל

(ה) תמים ד"ה שה ולא הבכור פי' ורש"י וכו' פי' דהאי קרא משתמע בפסח דכתיב ביה שה תמים ס"ל אחת קרא שיביאו פסח מדבר שיכול להיות אחת פי' מקבה דהייט חולין ולא בכור ושה אחת כתיב ויקאמר ופי':

[זבחים לו:]